

ravno tako, če moli doma od smrti vstalega Odrešenika. Od takrat ni imela več želj in prosila ni ničesar več . . .

Ko je prijateljica to slišala, se ji je Urbanka še bolj zasmilila. Sklenila je, da ji ona izpolni to željo. Še tisti dan je dobila v vasi večji ročni voziček.

Popoldne so bili vaščani priča nenavadnega dogodka. Prijateljica je oprtila hromo Urbanko in jo prenesla na voziček. Vse moči je morala napeti za to delo. Pctem pa jo je peljala naravnost proti farni cerkvi, ki je bila oddaljena dobre pol ure. Ljudje, ki so se mudili na polju, so začudeni gledali ta prizor in marsikomu so zableščale solze v očeh. Tudi Urbankin sin je videl iz daljave to samaritansko delo. Ni mu pritekla solza po licu, pač pa ga je zbodlo v srce in vest mu je očitala greh . . .

Prišli sta pred cerkev. Prijateljica je prijela zopet Urbanko kot nedoraslega otroka in šla z njo prav pred oltar.

Nikoogar ni bilo v cerkvi in vladala je sveta tišina v božjem hramu. Le dvoje srečnih src se je vtopilo v blaženost. In takrat se je odprlo nebo ter sipalo večne zaklade v duši zvestih prijateljic . . .

Dolgo se nista mogli ločiti od kraja, kamor si Urbanka ni upala več priti s svojimi močmi. Živo ji je stopil pred oči trenutek, ko jo bodo prinesli štirje možje zopet na to mesto in slišala je v duhu žalne pesmi, ki se bodo razlegale po cerkvi njej v slovo . . .

Solnce je tonilo za obzorje, ko sta se vračali zopet proti domu. Večerni mir je legel po zemlji in mir je legel tudi v dve srečni duši . . .

Drugi dan je prijateljica odšla. Dasiravno je obljubila, da se še vrne k bolnici, sta vendar ob slovesu jokali, ker sta obe slutili, da je skoro gotovo to zadnji sestanek na zemeljski poti.

Prijateljica je odšla in se ni več vrnila. Še tisto zimo jo je vzela bela žena. Urbanka je za trdno verovala, da je s svojim samaritanskim delom oprala vse madeže, ki jih je morda imela, in zaslužila večno veselje.

Pred kratkim pa je tudi Urbanka šla iskat plačila za petletno vdano trpljenje. Po njeni smrti sem slišal pričujočo zgodbo, in srce mi ni dalo miru, da bi ne napisal povesti o požrtvovalnosti, ki je je zmožno resnično ljubeče prijateljsko srce.

Maksimov.

Zima pride.

Kmet nabrusil je kosó,
pa zamahnil kruto ž njo,
pa pokosil je otavico,
pa pokosil zadnjo travico,
ki na vrtu zrastle je.

Vrabček videl je vse to,
pa začivkal je tako:
»Čiv, čiv, prazne so dobrave že,
pokošene so otave že,
zima pride — joj, gorje!«

Božumil Gorenjko.

